

[Thestrup.]

lignede med. Men da var der endnu Marshallmidler til rådighed. Det kunne tyde på, at det beløb, staten af sine egne midler anvender til dette formål, har været stigende. Jeg vil gerne bede den højtærede finansminister om at give en redegørelse for, hvad staten, når der ses bort fra Marshallmidlerne, gennem f. eks. den sidste halve snes år har anvendt i tilskud og lån til det, finansministeren kalder private, fortrinsvis erhvervs-mæssige investeringer. Jeg er nemlig bange for, at over for det egentlige private erhvervsliv er staten ved at udvikle en udlåns- og infiltrationsvirksomhed, og at der er alvorlig grund til at frygte, at den skal få samme følger for erhvervslivet, som udlånene til boligbyggeri har haft på boligområdet.

Det er også forklaringen på, at vi ikke deler finansministerens tilfredshed med det store overskud på finanslovsforslaget eller kan følge ham, når han gør den opfattelse gældende, at overskuddet ikke må formindskes, og at skatterne ikke må nedsættes. Det er jo netop overskuddet, der gør det lettere for staten at stille lån til rådighed for erhvervslivet og dermed tiltvinge sig indflydelse over dets dispositioner. Vi tror ikke, at en sådan udvikling er heldig, hverken for erhvervslivet eller for samfundet, og vi må derfor under disse omstændigheder betragte overskuddet på statsregnskabet mere som en fare end som en fordel i den økonomiske politik, i alt fald så længe der sidder en regering, der har de anskuelse, som den nuværende har.

Den højtærede finansminister kom i sin fremsættelsestale ind på det spørgsmål, vi forledes drøftede her i tinget: hvorvidt større nye bevillinger bør gennemføres ved særskilt lov eller ved tillægsbevillingslov, og den højtærede finansminister kom til den slutning, at det ikke kan være afgørende, om det sker på den ene eller anden måde, og at der i alt fald ikke for, at det skal ske ved særskilt lov, kan anføres det argument, at finansloven herved kommer til at give et mere nøjagtigt billede af statens finanser. Ministeren brugte to argumenter: for det første, at udgifterne som følge af en særskilt lovs vedtagelse, når denne er vedtaget senere end finanslovsforslaget, alligevel ikke

kan blive optaget på den, og for det andet, at der på hvert års finanslov er afsat et beløb til dækning af eventuelle tillægsbevillinger.

Jeg kan naturligvis nok se, at det regnskabsmæssigt ikke gør nogen forskel, om en udgift er vedtaget ved en særlig lov eller af finansudvalget på forventet tillægsbevilling; men jeg tror dog, at den højtærede finansminister vil indrømme mig, at en regering er mere forsigtig med at fremsætte et egentligt lovforslag vedrørende udgiften, end den er med at gå formløst til finansudvalget med en anmodning om godkendelse af udgiften på forventet tillægsbevilling. Det er jo ikke det regnskabsmæssige, der interesserer her — eller rettere, det er ikke det rent bogholderimæssige; det er først og fremmest det forfatningsmæssige, men dernæst også den tilskyndelse til forsigtighed med udgifter, der vil komme, hvis større forslag — og forslag, der instituerer noget nyt — skal behandles i lovsform. I øvrigt forstod jeg da også, at vi alle var enige om, at i fremtiden skal større bevillinger, der instituerer noget nyt, og som er af almindelig, offentlig interesse, søges ved egentlige lovforslag.

Nej, grunden til statsbudgettets vækst er ikke manglende tilsyn, eller at der er udgifter, som man har glemt at afskaffe, men det er en klar og bevidst politik fra socialdemokratiets side for at drage det ene område efter det andet ind under statens herredømme. Derfor er det, vi får de store statsbudgetter. Men disse store budgetter rummer i sig selv farer. Det kan ikke være rimeligt, at så store områder af samfundets liv henlægges under politisk indflydelse. Jeg ved, at ingen her vil misforstå mig, når jeg siger, at der i det politiske liv undertiden er — og må være — andre hensyn at tage end de, der på et specielt område er strengt saglige.

Jeg mener også, at det er historiens lære, at jo videre man strækker den politiske magt ud over samfundets forskellige områder, jo mere har denne politiske magt en tilbøjelighed til at koncentrere sig på enkelte hænder. Der er ikke mange herinde, der ønsker en udvikling i denne retning, og derfor tror jeg, vi skulle være forsigtige med at brede det politiske livs indflydelse videre ud over